

Добре. — Че не тичахъ ли, тате, като бързо-
конецъ, колкото трая пътя ни?

Г. Раданъ. — Не вървѣ злѣ, държахъ ти
краката, но азъ та карахъ да посѣдаме тукъ
- тамъ.

Добре. — Наистинна. И най-добрѣ си
почивахме, като бѣше останало единъ часъ
пъть; отъ дѣто до мѣнастирскытѣ порты има-
ше четири камъка забиты отъ четвъртинка
на четвъртинка часъ. Като стигнахме отъ
първия камъкъ до вторія, знаяхме, че сме из-
минали една четвъртинка, отъ вторія до тре-
тия, — че сме изминали двѣ четвъртинки. На-
истинна, добро нещо си е наумилъ този,
който забилъ тѣй отъ урѣчено на урѣчено
време по единъ такъз камъчецъ. Колко щеше
да е добрѣ на сѣкадѣ по пътя да имаше сѣ
тѣй забиты, та да знае челѣкъ колко пъть
е извървялъ и колко ёще има да върви.

Г. Раданъ. — На, ти самичъкъ си показа,
че е потрѣбно да са раздѣля времето на
еднаквы дѣлове, които са наричатъ години.
Сѣка година е като единъ часъ пъть въ челѣш-
кыя животъ.

Добре. — Разбирамъ, добрѣ разбирамъ
сега. А пролѣтѣта, лѣтото, ѣсенѣта и зимата
трѣба да са за годината, както четвъртинкытѣ